

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΙΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

.....
ΦΥΛΛΟΝ Α2. (C) Του.Μου 7.
.....

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΤΥΠΟΣ Α ΔΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΗΡΗΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

(Εκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Ῥοδάκειου ἀριθ. 145.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ ταῖς Κ.Κ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50.
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	"	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς	"	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ κατ' ἑξελκηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆ λίρας	4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἐτήσιος ἀλλ. αὐστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰουρτῷ Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρας ἀγγλ.	1.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτιὲν καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσας ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύῃ εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας οἰοῦντάς τε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμῶν.

Ἐπίσης πικτοειδῆ ὅλων γαλλικῶν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

- Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδαισίας.
- Γεωμετρικὰ καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς, Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικὰ.

Ἐπιδοίγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.
Πικτοειδῆ πρὸς χρησίμην ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν, τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτιέν, εὗρισται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὀλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διαγράμματα κινουμένων διὰ 326 ὠρίων εἰκονογραφῶν — καὶ τιμᾶται, ὁριζόμενον ἀγγλιτικῶς, εἰς δραχ. 9,50 — ἀδελφ. 7,75.

Επίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἱστορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμᾶται παρὰ τῷ αὐτῷ δραχ. 1: 15. = 2: 30 καὶ 3. κατ' ἄλογον ἐκ τῶν ἀντίτυπων.

Ὅτι δὲ ἤθελε προμηθεύει αὐτῷ τὸ ἀντίτυπον δραχ. 75 εἰς ἀγορᾶς διαφόρων πρὸς κτλ. εἰς ἐπιθυμοῦντων βιβλίον, ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν 1ην Ἰανουαρίου, θείει εἰς χεῖρας ἐκ ἀντίτυπων τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous —

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιέν, ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τῷ ΔΕΘΗΡΕΤΟΥ.

Ἡ ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΥΣ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ὑπὸ Δ. Ν. Βρατσάρου.

(Συνέχεια ἴδτε ἀριθ. 10.)

Ἦ! βεβαίως, ὅτι ἐκείνη πάσχει, κινδυνεύει ἀλλὰ καὶ ἐγώ; Ἐγὼ εἶμαι, ὡς τῆς θεῆς τὸ νέφος, τὸ μέγα, τὸ βαρὺ, τὸ ὅποιον ἐνθὺ φαίνεται φοβερὸν ἐν τῇ ἐμφάνισί του, ἐν βίπῃ διαλύεται, ἀφανίζεται; . . . εἶμαι ὡς ὁ μέγας αὐτὸς ὄγκος τῆς χιόνος, ἀναλυομένης εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς λεπτοτέρας πνοῆς. . . .

Ἐσταύρωσε τότε τὰς χεῖρας, ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ παρεδόθη εἰς ῥεμβασμούς.

Ἐν τούτοις ἐδῶ, καὶ ἐκεῖ προσκόπτων ὁ ἵππος τοῦ ἱατροῦ, ἐφθασεν νόστιον τῆς μεγάλης θύρας τοῦ βοτανικοῦ κήπου, χάρις εἰς τὸν παροικουμένον Κώστα, ὅστις συνεβοήθη περὶ καὶ κατεύθυνεν ἐπὶ τὸ ἀσφαλές τὰ διαδύματα τοῦ ἵππου, εἰς ὄραν κατ' ἄν πᾶν ἔχνος ὁδοῦ εἶχεν ἀφανισθῆ.

Δὲν περιγράφεται ἡ χαρὰ τῆς οἰκογενείας Κ. ὅταν ἠκούσθη, ὅτι ὁ ἱατρὸς ἐφθασεν.

Ὁ ἱατρὸς! ὁ ἱατρὸς! ἐφώναζεν ὁ Ἰωάννης ὁ ἱατρὸς, ἐπανελάμβανεν ἡ Μαρία, καὶ ἡ ταλαίπωρος μήτηρ ἐδάκρυζεν ἀπὸ χαρᾶν, καὶ ἐξίστατο εἰς τὸ γλυκὸ αἰσθημὰ τῆς πιστεύουσα, ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἱατροῦ, ἦτο ἀγγέλου παρούσα διὰ νὰ σώσῃ τὴν Ἀνθῆν τῆς.

— ἱατρέ μου, ἱατρέ μου! Τὴν Ἀνθῆ μου, σώτε την.

— Ὁ ἱατρὸς ἀπέβριψε τὰ πολλὰ τοῦ ἐπανωρθοῦν καὶ θεοκρινῶν τὰς χεῖρας του εἰς τὴν πυρᾶν τῆς ἐστίας, ἤθελε καὶ ἐκθέσει πλεσίον τῆς ἀσθενοῦς, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς ὀπτικὴν εὐχρῆν, διότι καὶ τὸ πρόσωπόν της προσμειδία ἀγγελικῶς; — πλὴν μὴ: ἐκίνησε τὴν χεῖρα διὰ νὰ καλέσῃ φαίνεται, ἀπέστρεψεν αἴφνης τὸ βλέμμα καὶ ἐκρύψε τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν ἀγωνιώσας.

— Ο ἰατρός παρατήρησεν, εξέτασε τὸν σφιγμὸν, ἠκροάσθη καὶ ἡ ὀξυδερκεῖά του διεγνώσατο τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν ἔδραν αὐτῆς.

Ἐκάλεσε πλησίον του τότε τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν Μαρίαν, διέταξε νὰ κρατοῦν ζωηρὰ τὴν ἀσθενῆ εἰς πᾶσιν τῆς κίνησιν, καὶ ἠτοιμάσθη νὰ τὴν φλεβοτομήσῃ.

Δὲν ἐδυσκολεύθη, διότι οὐδεμίαν εὔρεν ἀντίστασιν· ἀλλ' ἐνῶ συνέσφιγγε τὸν τελευταῖον κόμβον τοῦ χειροδέσμου, αἶφνης ἡ ἀσθενὴς ἔσυρε φωνὴν ἀπελπισίας καὶ εἰτεινάθη νὰ κατκαπῶσθαι τῆς κλίνης. Τὴν ἐκράτησαν καὶ εἰς δευτέραν φλεβοτομίαν καὶ τρίτην ἡ ἀσθενὴς κατεπραύθη καὶ ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἐξερχεν τὸν βκρὺν τοῦ ληθάργου ὑπὸ τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ ἰατροῦ καὶ τὸν ἄγρυπνον καὶ διάπυρον ὀφθαλμὸν τῆς μητρὸς τῆς.

Ὁ ἰατρός ἀφοῦ ἠκολούθησε κατὰ πόδας τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀσθενείας, τὴν ὁποίαν διέγνωσε καθαρὰν πνευμονίαν μετὰ φρενιτιδος, ὃ δὲ ὑπέρτης του ἐχρησίμευσε προμηθευτῆς τινῶν φαρμάκων, ἄρῃσεν εἰς τότε τὴν ἀσθενῆ μετὰ τὰς ἀπαιτούμενας προαγγελαίας εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν, βέβαιος, ὅτι δὲν ἤθελεν ἐπικνεῖσθαι οὐδεμίᾳ ἔξαρσις μέχρι τῆς αὔριον εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν καθ' ἣν ὑποσχέθη εἰς τὴν γονυκλιτῶς παρακαλοῦσθαι μητέρα, ὅτι θὰ εὔρεθῆ ἐκεῖ ἀρνούτως καὶ ἀνεχώρησε σπεύδων, καθότι ἡ ζοφερά τοῦ χειμῶνος ὡσαύτως διασκότιζεν ἤδη τὸ φῶς τῆς συντόμου ἡμέρας, καὶ ὃ κίνδυνος τῆς διαβάσεως τῆς ὁδοῦ δὲν ἦτο μικρὸς, ὅτε ἡ χιὼν ἐκάλυπτεν αὐτὴν.

Ὁ Γαβριὴλ ἀφοῦ ἐρέμβησεν ἀφοῦ ἀνησύχησεν ἐπὶ πολὺ ἀναμένων τὸν ἰατρὸν, προσεκολλήθη εἰς τὰς ὕλους τοῦ παραθύρου τὰς κρυσταλωμένους, καὶ ἐκεῖ ἀναλύων διὰ τῶν στεναγμῶν του τὴν ἐπικαθήμενον πάγον, ἀνέμενε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἰατροῦ, τὸν ὁποῖον μόλις εἶδεν ἐμφανιζόμενον καὶ ἔδραμε νὰ προὑπαντήσῃ προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ εἰς τὸ βλέμμα, εἰς τὰς κινήσεις του τὸν βαθμὸν τοῦ κίνδυνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχεν ἡ προσφιλέῃ του Ἀνθῆ.— Τοῦ ἰατροῦ ὅμως τὸ ἦθος εἶχε τὴν ἐκφρασιν ζωηρὰν καὶ εὐχαριν ὡς πάντοτε, καὶ ἡ συναίσθησις, ὅτι προσέφερε βοήθειαν χρήσιμον εἰς τὸν ὁμοῖόν του διέχρυνεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του τὸν ὑγρὸν ἐκείνον διαχρωματισμὸν, ὅστις εἰς βελτιωτὴν ἀνώτερον προσφέρει ἐν δάκρυ χαρᾶς, δάκρυ θαλασσῶν, καρδίας εὐαισθητοῦ καὶ συμπαθοῦς.

Εἶδε τὸν Γαβριὴλ δραμόντα εἰς προὑπάντησίν του καὶ οἴκτιρε τὸν ἄνθρωπον ὡς ἔρμειον τῶν παθῶν του καὶ ἐπεθύμησε, χάριν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπιστήμην θεραπεύουσαν καὶ τὰ ψυχικὰ σάθη, ἔστω καὶ ἀτελέστερον τῆς ἀσκηπιάδος, ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶχε τὴν πρόχειρον παρηγορίαν, ὅτι προστρέχων ἐκεῖ ἠλπίζεν, ὡς ἐλπίζει εἰς τὸν Θεόν.

— Ἰατρέ μου! ἐφώνησεν ὁ Γαβριὴλ λαμβάνων τοὺς πόδας αὐτοῦ — ζῆ;

— Ἰγυαίνει! ἀπήνησεν ὁ ἰατρός τείνων τὴν χειρὰ του πρὸς αὐτόν, ὅστις ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος, διότι ἡ καρδία του πλη-

ρωθεῖσα ζωῆς εἰς τὴν ἐνθαρυντήριον τοῦ ἰατροῦ προφώνησιν, κατέδειξε πόσον βᾶρος εἶναι ἡ ζωὴ, ὅταν μᾶς κάμνη νὰ αἰσθανώμεθα ἀλληλοδιαδύχως τὰς συγκινήσεις αὐτῆς, διότι τοῦτο εἶναι ζωὴ.

Ὁ ἰατρός ἐθεώρει μετὰ θλίψεως τὴν εὐγενῆ ἐκείνην καρδίαν εἰς τὰς παθήσεις τῆς, καὶ ἐν τούτοις εὔρισκεν, ὅτι ἡ ἀληθὴς περιπάθεια εἶναι τὸ εὐγενέστερον κόσμημα ἀρρενωποῦ μετώπου. Ὁ μαρτυρικὸς στέφανος καθωραίζει τοῦ βασανιζομένου τὴν αἱματόδρεκτον μορφήν, διότι ἡ ψυχὴ ἀγνίζεται εἰς τὰς παθήσεις τῆς.

Ὁ Γαβριὴλ κρατῶν τὴν χεῖρα τοῦ ἰατροῦ ἴστατο ἀτενίζων αὐτὸν μετὰ πρόσωπον ὑψωμένον ἀπέναντι τοῦ βορῶ, ὅστις κυματίζων τοὺς βοστρύχους τῆς μελανῆς κόμης του ἐπαιπάλλονεν αὐτοὺς διὰ λεπτῆς χιόνο, ὡς ἂν ἔλεγεν, ἐγώϊστα περιφρονῶ τῆς καρδίας σου τὴν θερμότητα, καὶ ῥίπτω κατὰ τοῦ ἀγερώχου μετώπου σου τοῦ καιροῦ τὰ πάγη, εἰς τῶν ὁποίων τὸ βᾶρος θέλεις κύψει μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ θέλεις συντριβεῖ εἰς μίαν πνοὴν μου.

— Γαβριὴλ! εἰσελθε, ἐφώνησεν ὁ ἰατρός.

Ὁ Γαβριὴλ ὑπήκουσε κύψας τὴν κεφαλὴν, ὡς ἂν ἤκουσε τὴν μυστηριώδη φωνὴν τοῦ παγετώδους βορῶ.

Ὁ ἰατρός πεζεύσας ἔλαβε τὸν Γαβριὴλ ἐκ τῆς χειρὸς καὶ εἰσελθόντες ἐπέκλεισε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, ἀφοῦ διέταξε τὸν ὑπηρετὴν νὰ προετοιμάσῃ γεῦμα.— Ἡ πρώτη λέξις τοῦ ἰατροῦ πρὸς τὸν Γαβριὴλ, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ τὸν ἠτένισεν, ὑπήρξε:

— Γαβριὴλ εἶσαι ἐρωτευμένος;

Ὁ Γαβριὴλ ἐμειδίασε θλιβερά.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι;

— Πρὸς τί ἡ ἀπόκρισις, ἀφοῦ τὸ βλέπω.

— Τὸ βλέπω, ναί! πλην, ὀλέθριον πάθος Γαβριὴλ.

— Τὸ δοκιμάζω ἤδη καὶ ἐννοῶ, ὅτι εἶναι θηρίον μετὰ πλειοτέρας παρὰ τὴν Ἀερναίαν Ἰδραν κεφαλᾶς, τὸ ὁποῖον ἢ πρέπει νὰ ἐξημερώσῃ τις, ἢ πρέπει νὰ καταβάλλῃ οὐχὶ διὰ σιδήρου, ὡς ὁ Ἡρακλῆς, ἀλλὰ κτυπῶν αὐτὸ εἰς τὴν ἔρημον φωλεάν του διὰ μολυβδοσφαιριδίου θερμοῦ, πεπυρακτωμένου εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τοῦ χάρου τὸ μαῦρον στόμα, καὶ ἔδειξε τὸ πυροδόλον του μετὰ πλήρους γαλήνης καὶ ἀποφάσεως ψυχρᾶς, ἥτις ἔκαμε τὸν ἰατρὸν νὰ ῥιγῆσῃ.

— Γαβριὴλ ἐφώνησε, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του. Ἄστει-εὔσαι;

— Διόλου! ἀπεκρίθη, ἐνόσω δὲν μάθω τοῦλάχιστον τοὺς ἰσχυροὺς λόγους, οἵτινες σὲ ἔκαμαν νὰ μοι ἐπιβάλῃς τὴν ποιήν νὰ σὲ περιμένω· θέλω τεῖκεσθαι εἰς τῆς ἀμφιβολίας τὰ πύραυρα, καταρῶμενος τὴν ἀνθρώπινον καρδίαν, τὸν πταιστένην αὐτὸν τῶν παθημάτων μας, ἥτις εἰς τὰς ὁμάς τῶν παθῶν τῆς δὲν ἔχει ὄρια, ἀλλὰ παραγνωρίζει τῆς ψυχῆς τὴν εὐγένειαν· καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἡ κλεῖς αὐτῆς, τὴν μολύνει παρρησιόφρουσα μορμολύκια καὶ τέρατα, ἐκεῖ ὅπου μόνον ἀγγέλιον μορφαι ἀγναί, καὶ σκιαὶ παρήγοροι, ἄσπιλοι ἔπρεπε νὰ εἰσχωρῶσι.

— Γαβριήλ ! παρὰ φέρεις νομίζω. Ἀμέσως θέλεις ἀκούσει, ἂν μοὶ ὑπόσχεσαι μετριοπάθειαν ἕως οὗ θελήσῃς νὰ σκεφθῇς ὠριμότερον. Παραφέρωμι, νομίζεις; καὶ πρὸν μειδιάμα ἐπρόδοσε τοὺς διαλογισμοὺς του.

— Πλὴν δὲν ἔχεις ἀνάγκην πιστεῖω τῆς ὑποσχέσεώς μου, διότι βλέπεις τὴν ἀπάθειάν μου· αὐτὴ εἶναι σημεῖον ἀλάθαστον ἀποφάσεως ἐπισήμου πάντοτε, ὅταν ἡ καρδιά πάσχη, καὶ ἡ κεφαλή δὲν κατισχύσῃ αὐτῆς. Ἐξ ἡμέρας, μετρῶνται ἐξ αἰῶνος· εἰς τὴν ζωὴν ἔραστοῦ, ἀτυχοῦς μάλιστα, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ φύσις αὐτῆ ἀντιπολιτεύεται καὶ μύριοι λογιισμοὶ τῆς ἀθεβαιότητος βασανίζουσιν.

— Ὀλίγην ὑπομονὴν μόνον καὶ ἴσως εἶσαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

— ᾧ ! Εἶμαι βέβαια, διότι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ ἔραστὴς· πλὴν ὅταν δὲν ἀνταποκρίνονται· εἰς τὸ αἰσθημά του, διότι ἄλλος βεβαίως προέλαθεν, ᾧ ! τότε δυστυχὴς ὁ ἄνθρωπος, δυστυχὴς ! ὁ Γαβριήλ εἶπε, καὶ φιλῶς ὀλόπυρος ἐξῆλθεν εἰς ἕνα του στεναγμὸν.

— Ἀλλὰ καὶ πάλιν τρεῖς εὐτυχῆς ὁ Γαβριήλ, ὅταν . . . ὁ ἰατρὸς ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον.

— Ὅταν ; . . . ὑπέλαθεν ὁ Γαβριήλ.

— Ὅταν ἡ Ἀνθὴ τὸν ἀγαπᾷ ἐπίσης, καὶ αἰτία τῆς παραφόρου ἀσθενείας τῆς εἶναι αὐτὸς ὁ ἔρωσ ; . . .

— Ὁ Γαβριήλ ἔμεινεν ἐκπληκτος, διότι κάθε ἄλλο περιέμενε ἢ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἰατροῦ ν' ἀκούσῃ, ὅτι ἀγαπᾷται παρ' ἑνὸς ἀγγέλου εἰς τὸν ὁποῖον παρέδιδε καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα.

Τί εἶναι ὁ ἔραστὴς ! ἐνῶ πρὸ ὀλίγου μύριοι λογιισμοὶ ἀπελπισίας, ζηλοτυπίας, πάθους ἐν γένει, κατέτρωγον τὴν καρδίαν του καὶ ἐδυσπίσται μέχρις ἑαυτοῦ, ἥδη εἰς μίαν λέξιν τοῦ ἰατροῦ κολακεύεται, ὁ ἐγωιστῆς, καὶ ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ μισῇ, ἐπιφωνῶν.

— Ἰατρέ μου ! εὐχαριστῶ, πόθεν τὸ ἠξέουρες; ᾧ ! ἄς ἤκουα ἀπὸ τοῦ στόματός της. « Σὲ ἀγαπῶ » καὶ πάραυτα ἀπέθνησκα εὐχαριστημένος.

Ὁ ἰατρὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀτενίζων τὸν Γαβριήλ.

— Γαλιλαίωρε νέε, εἶπε, ὅταν τὸ ἀκούῃς παρ' ἐμοῦ, εἶναι ὡς νὰ τὸ ἤκουσας παρ' ἐκείνης, διότι « ἀγαπῶ » ἔλεγε καὶ τὸ θέλημα καὶ τὸ ἐρέθυμά τις πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, ἀγαπῶ τὸν Γαβριήλ ! καὶ δι' αὐτὸν μαρτυρεῖ ἐν τῇ παραφορᾷ της καὶ εἰς αὐτὸν ὡς εἰς τὸν ἀγγελὸν της παρέδωκεν ἥδη τὴν ψυχὴν, τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν, καὶ δι' αὐτὸν ἐφαρμόζεται ὁ ἀποτρόπαιος νόμος τοῦ ἔρωτος ὁ λέγων « *Amāre est in seipsum* μου, ἔχω δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἰδικῆς σου. »

— Λοιπὸν κινδυνεύεις ; τρέξε, τί μένεις Ἰατρέ ! Ἄς ἦμην πλησίον της, ἄς τὴν εἶδω, . . ᾧ ! ποία εὐδαιμονία, ἂν ἡ φεύγουσα πνοή της ἦνοῦτο μετ' ἐμοῦ τῆς ψυχῆς μου τὰς ἀγωνίας, νὰ μάθῃ, ὅτι τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ ! . . ᾧ ! τῆς καρδίας μου ὁ πόνος, ἰατρέ, εἶναι πόνος γλυκὺς, νερκόνει. . . ἰδὲ θαμβόνουν οἱ ὀφθαλμοὶ μου . . . Ὁ Γαβριήλ ἔστη-

ρήθη, καὶ στεναγμὸς ἐκ βαθέων ὤθησεν ἐν δάκρυ ἀνδρικόν, δάκρυ πικρὸν τῆς καρδίας, ὅσῳ καὶ ἂν φαίνεται ὁ παράγων αὐτὸ πόνος γλυκὺς, τὸ ὁποῖον μόλις ἐφάνη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ του καὶ ἐξητμίσθη ἐκεῖ.

Ὁ ἰατρὸς παρατηρητῆς, τὸ εἶδε, καὶ κατενόησε τὸ βρῶν ἄλλος, ἠγέθη καὶ ἔλαβε θέσιν ὑπερέχουσαν τοῦ Γαβριήλ, καὶ τὸ ἦθος του εἰχέ τι ἐπίσημον, ὅταν εἶπε,

— Γαβριήλ ! ἄκουσε.

— Ὁ Γαβριήλ τὸν ἠτένισε μετ' ἡσυχίας ἠλλοιωμένην.

Οἱ πρῶτοι παλμοὶ τῆς νεαρᾶς καρδίας σου εἶναι πηλοὶ εὐγενεῖς, εἶναι ἀθῶοι, παλμοὶ ἱεροὶ, τοὺς ὁποῖους ὁ θεὸς ἐδωρήσατο εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ ἔχῃ αὐτοὺς παρήγορον ἀπασχόλημα εἰς τὰς ὕρας ἐκείνας τῆς μεγάλης ἀνίας, ἧτις φέρει πρὸς τὴν ἀπελπισίαν· αὐτοὶ δεικνύουν τὴν ὑπαρξίν τῆς ψυχῆς, αὐτοὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πλάσεως, δι' αὐτῶν ὑπάρχομεν, δι' αὐτῶν διωρῶμεν τὸν μέγαν ἐκείνον παλμόν, ὅστις εἶπε καὶ ἐγένετο, καὶ ἔκτοτε παλμὸς εἶναι ὁ κόσμος.

Τοὺς παλμούς σου λοιπὸν αὐτοῦς, οἵτινες εἶναι τόσο ἱεροὶ, διότι περικλείουν ἕνα κόσμον, σεβάσθητι, φανοῦ πλειότερον ἀνὴρ καὶ μὴ ἀπεληψία καὶ ἐπιφωνήματα παιδαριώδη.

Ὁ Γαβριήλ ἠγέρθη δι' ὄλου τοῦ ἀναστήματός του καὶ ἐτέθη ἀπέναντι τοῦ ἰατροῦ.

— Ἰατρέ, εἶπε μετ' ἐμφάσεως, τῷ ὄντι παιδαριῶδες εἶναι καὶ νὰ ἀποχαιρηθῇ τις μετ' ἕνα παλμόν, κόσμον ὅστις περικλείεται εἰς ἕνα παλμόν, εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴν διὰ νὰ αἰσθάνηται καθ' ἑκάστην τοὺς παλμούς, ὅσους αἰσθάνομαι τὴν στιγμὴν ταύτην ἐγὼ, καὶ νὰ ζῆ διὰ νὰ δεῖξῃ, ὅτι εἶναι ἀνὴρ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν ἐκείνην, θέλησιν, ἧτις πολλάκις τὸν ἀπεθέωσεν.

Ἀλλὰ νὰ τὴν ἰδῶ . . ᾧ ! νὰ τὴν ἰδῶ ἰατρέ μου, ἄπαξ· νὰ μάθῃ τέλος πάντων καὶ ἐκείνη, ὅτι τὴν ἀγαπῶ, ὅτι ὁ κόσμος, ἡ ζωὴ ἀρχίζει δι' ἐμὲ, ἀφ' οὔτου τὴν ἐγνώρισα, διότι ἔκτοτε μετρῶνται αἱ συγκινήσεις μου, καὶ θέλει λήξῃ, ὅταν παύσω νὰ αἰσθάνομαι τὴν ὑπαρξίν της . .

Νὰ τὴν ἰδῶ λοιπὸν ! νὰ τὴν ἰδῶ !

— Ζητεῖς τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα.

— Πῶς ;

— Ἐὰν θελήσῃς νὰ περιστείλῃς τὰς δρμάς σου, αὔριον ἐπανέρχεται εἰς τὴν κοινωνίαν συμπαθεστέρα, ὡς ἡ μετὰ πολυήμερον τρικυμίαν γαλήνην, καὶ οὐδόλως δύσκολον, μία συνάντησις νὰ συμπληρωσῇ, ὅτι χίλια ἀπελπισία καὶ μυριάδες παλμοὶ δὲν ἠθέλον κατορθῶσαι, ἀφοῦ μάλιστα ἔμαθες, ὅτι δὲν εἶναι ξένη τῶν ἐντυπώσεών σου — τότε . . .

— ᾧ ! Τότε . . . τότε ! ἄφατος δι' ἐμὲ ἡ εὐδαιμονία, διότι δὲν ἠσθάνθη αὐτὸ τὸ, τότε, μόνον τὸ μέχρι τοῦδε ἐδοκίμασα, καὶ εἶδα ὅτι πικρὰ ἡ ζωὴ ἅμα τὴν αἰσθανθῆ τις· ἀλλ' εἶναι ζωὴ, πάντοτε, ἡ βασανισμένη αὐτῆ τοῦ ἀνθρώπου ζωὴ.

— Άκουσον τὴν συμβουλὴν μου, καὶ μὴ ξιφικινδύνευσε ἀσκόπως, ἄλ-
λως δὲν ἐννοῶ καὶ διατί νὰ ρίπτεσαι μανιώδης ἐν μέσῳ τῶν χιό-
νων

Ὁ Γαβριήλ ἐμειδίασε κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Διότι δὲν ἠράσθης ποτέ.

— Ἴσως δι' αὐτό . . . ὑπέλαβεν ὁ ἰατρὸς, καὶ τὸ μέτωπόν του ἐπε-
σκίασε μικρά τις ρυτίς, ἡ δὲ ἀναπνοή του ἐγένετο ταχύτερα. Οὐχ'
ἤττον ὅμως ἡ συμβουλὴ μου εἶναι νὰ ἀναμένῃς ὀδηγούμενος ἐκ τῶν
πραγμάτων καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ προΐσματος τῆς φαντασίας, ἣτις ἐνῶ
μεγαλύνει τὰ ἀντικείμενα, ἀφίνει καινὸν τὸ ἐμβαδὸν αὐτῶν. Ἄπελθε
ἠσύχασε κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὰς ἐκτάκτους, ἀναυπαύθητι εἰς
τὸ δωμάτιόν σου, εἰς τοὺς ἀγαθοὺς κόλπους τῶν γονέων σου καὶ ἀνα-
μένων τὴν ἔλευσιν τοῦ εὐδίου οὐρανοῦ, καταπράυνον καὶ τὴν θύελ-
λαν τῆς καρδίας σου, ἐκ τῆς ὁποίας εἰς μόνος κλῶνος ἂν συντριβῆ,
καταπίπτει δλόκληρος ὁ Γαβριήλ, καὶ τότε οἱ ταλαίπωροι γονεῖς σου;

— ὦ! οἱ γονεῖς μου, ἐπανελάβεν ὁ Γαβριήλ.

Καὶ ἡ Ἄνθη προσέθηκε, μετὰ δισταγμοῦ· τίς οἶδεν ἂν δύναται νὰ
ἐπιζήσῃ, καὶ ἐνητένισε τὸν Γαβριήλ.

— Ἰατρέ μου, ὑπακούω καὶ οἱ δύο μοὶ εἶναι προσφιλεῖς· διὰ τοῦ
ἐνὸς ἔλαβον, καὶ διὰ τοῦ ἄλλου ἠσθάνθην τὴν ὑπαρξίν· ὑπακούω, πλην
ἐκείνη πάσχει, πάσχει!

— Σοὶ ἐγγυῶμαι! νὰ μὴν τὴν ἐγκαταλείψω οὔτε στιγμὴν, ἐὰν
μοὶ ὑποσχεθῆς, ὅτι θέλεις ἐκπληρώσει κατὰ γράμμα τὴν συμβουλὴν
μου, μένων πῆρὰ σοὶ καθεκάστην θέλω σοὶ μνηύει τὰ κατ'
αὐτὴν ἐνόσφ διαρκεῖ ὁ χειμῶν.

— Ὁ Γαβριήλ ἠσπάσθη τὸν ἰατρὸν, καὶ χωρὶς νὰ ἀναμένῃ τὸ γεῦμα,
ἐνῶ ἄσιτος ἦτο ἐπὶ δλοκλήρους ἡμέρας, ἔλαβε τὸ πυροβόλον του καὶ
ἐξήρφη εἰς τὴν ὁδὸν θαίνων πρὸς τὴν οἰκίαν του, ἐνῶ ἡ ἡμέρα ἐσκοτί-
ζετο ἤδη καὶ μόνον τὸ λευκὸν, τῆς χιόνος ἀπαύγασμα ἐδίει τὸ φῶς ἐκεῖνο
τὸ ὁποῖον διαχύνει ἡ σελήνη, ὅταν ἐν αἰθρίᾳ πνέῃ νότος.

Ὁ ἰατρὸς κατεκάθησε βρεμῶς καὶ ἡ μελαγχολία ἐχρωμάτισε τὸ
πρῶγον πρὸς τὰ ὀπίσω μέτωπόν του ὡς ἀρχαῖον φύλλον περγαμη-
νῆς, ἐφ' οὗ ἀνεγίνωσκας—καὶ ὁ ἰατρὸς ἀσθενεῖ

(ἀκολουθεῖ)

171 *μεγαλύνει* —
 250. *καταπύει* 360. —
 390 *ἀγνι* —
 376. *μεγαλύνει* —
 112. *καρδίαν* —
 1060 *καρδίαν*

ὁ δὲ τὸ ἔργον αὐτὸ 33- κ.ο. γυμνασίου 8.

— Ἐν μ' ἀγαπᾷσε καθὼς τὸν ἀγαπᾷ κ' ἐγὼ, δὲν ἴδωμαι χαίρει τόσῃ! — Οἱ υἱοὶ τοῦ δεσπότη τοῦ δρέφου κρημου.

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙ ΜΟΥ.

ΥΠΟ

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ.

•••••

Ἡ νύχτα μωρωμένη,
Καὶ ὁ Φίλιππος κ' ἐγὼ
Σὲ ἀμᾶξι εἴμασθε οἱ δύο
Ἐξαπλωμένοι.

Καὶ νὰ καὶ τὸ φεγγάρι
Ἀνέβαινον ἐκεῖ,
Στὰ δένδρα μεταξὺ,
Μὲ τόση χάρι.

Ἀραδατὰ περνοῦσαν,
Καὶ ἔλεγα ποῦ θολὰ
Δαιμόνια εἰς τὴν φωτιά
Χοροπηδοῦσαν.

— Τλοκειὰ ναι ἡ νύχτα· στάσου
Ὀλίγον, ἀμᾶξι,
Κατέβαινε σιγὰ
Μὲ τ' ἄλογά σου.

Ἦμουν εἰς πανηγύρι
Χωρὶς νὰ φαντασθῶ
Τί μ' ἔμελλε νὰ ἰδῶ
Εἰς τὸ γεφύρι.

Πέντε μπροσθὰ φυτρόνουν
Φαντάσματα θολὰ,
Καὶ μὲ σπαθιά γυμνά
Τ' ἀμᾶξι ζώνουν.

Νὰ κάμω τὸ σταυρό μου
Δὲν πρόφθασα, καὶ ἰδοὺ
Ἡ μύτη ἐνὸς σπαθιοῦ
Εἰς τὸν λαϊμό μου.

Καὶ ἄλλος ληστής παρέκει:
Τὸ σκάνδαλο κρατεῖ,
Τὸ στήθος μου πατεῖ
Μὲ τὸ τουφέκι.

Καλὰ ἦτον ἐμπροσθὰ σας
Νὰ μὴ βρεθῶ ποτέ.
Τί θέλετε ἀπ' ἐμέ;
Ὅλα δικά σας.

Καὶ κύτταζα εἰς τὸ σκότος
Μὴ τοὺς γνωρίσω. Ἐσὺ,
Νταβέλη δυστυχῆ,
Ἦσουν ὁ πρῶτος.

Τὰ ὄπλα χαμηλόνουν
Οἱ κλέφταις κατὰ γῆς,
Καὶ εἰς τὸ πουγγί μου εὐθὺς
Τὰ χέρια ἀπλόνουν

Δὲν τῶβρηκαν γεμάτο
Οὐδὲ πολὺ παχύ·
Ποιητικὸ πουγγί,
Ποῦ ἀνάθεμά το!

Ἄλλους χαϊδεύει ἡ τύχη·
Γιὰ ἐμὲ εἶναι θησαυροὶ
Τοῦ Ντάκη μου ἡ ζωὴ
Καὶ ὀλίγοι στίχοι.

Ἄλλ' ἂν δὲν εἶχα λίρες,
Γιὰ ἓν ἄλλο τι πονῶ,
Ῥολόγι μου φτωχό,
Τί δρόμο ἐπῆρες;

ΤΗ ΔΑΝΑΗ.

Ἄν θέλῃς, κόρη, δύναιμι τὸν κόσμον ν' ἀγαπήσω·
'Αντὶ τῆς λήθης δάκρυα νὰ προτιμήσω πάλιν·
Ν' αὐτομαλήσω χάριν σου πρὸς τὴν ζωὴν ὀπίσω
Προδοῦς τὴν ἀνοιχθεῖσαν μοι τοῦ μνήματος ἀγκάλην.

Τὸ σύμβολον τῆς πίστεως εἶπε τῶν ἀγαπώντων,
Τὴν λέξιν, ἥτις δύναται νὰ μὲ προσηλυτίσῃ,
Καὶ οὕτω συνδιάλλαζον ἐμὲ μετὰ τῶν ζώντων,
Πρὶν ἢ ψυχὴ μου καὶ αὐτὴν τὴν ἀρετὴν μισήσῃ.

Εἶν' ἀλαθές; εἰς τ' ὄμμα σου ἀναγινώσκω «ζῆθι»
Καὶ μέγα τι μ' ὑπόσχεται ὁ διὰ σὲ παλμός μου.
ὦ! τὴν ψυχὴν μου ζέτισον εἰς τὰ θερμά σου στήθη·
'Απὸ πολλοῦ ἐξόριστος διατελεῖ τοῦ κοσμοῦ.

Τὸν οὐρανὸν, τὸ μέλλον τῆς ἀσμένως θυσιάζει,
'Ασμένως τῆς καρδίας σου τὸ ἔσυλον προκρίνει.
'Αλλὰ πρὸς τί τὸ χεῖλος σου ν' ἀποκριθῇ διστάζει;
Νὰ φύγῃ πρὸς τὸν Πλάστην τῆς, ἢ παρὰ σοὶ νὰ μείνῃ;

Μάιος 1856.

ΜΥΡΩΝ.

‘Ο κυριος πουλει τα ξυλα
Κι ο χειμωνας τ’ αγοραζει.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Μα την αλήθειαν! εύρε τέλος πάντων, ο διάβολος του Αβδηρίτου, τον ζωγράφον του, καθώς και ο ζωγράφος τον διάβολόν του, πιστεύομεν, έως ου τον ζωγραφίση κατά τὸ ὁμοίωμα τὸ ὅποιον προτάττομεν εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον ἡμῶν. Καὶ πολλοὶ τῶν ἐξοχωτάτων μας θὰ εθονίσουν, εἰμεθα βέβαιον, τὴν τύχην ἐνὸς πτωχοῦ διαβόλου, μόνον καὶ μόνον, διότι εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ χαραχθῆ ἡ προτομή του εἰς Παρισίους ὑπὸ τοῦ περιφήμου Bertall, ἐνῶ αὐτοὶ οὔτε μίαν γελοιογραφίαν δὲν ἠξιώθησαν εἰσεῖναι.

‘Υπομονή!
Τί δὲν κάμν’ ὁ χρόνος
Καὶ ἡ ἐπιμονή! . . .

Πλὴν καὶ ὁ Αβδηρίτης δὲν μένει, βλέπομεν, ὀλιγώτερον εὐχαριστημένος, διότι ἐνῶ προσφέρει τὰ σκωπτικὰ του μειδιάματα πρὸς τοὺς καλοὺς ἀναγνώστας του, ὡς μία ἐξοχότης, διὰ νὰ προλάβῃ τὰς ἐνδεχομένας ἐπικρίσεις, ἐνατενίζει συνάμα τὸ αἰχμάλωτόν του δαιμόνιον, καὶ δὲν λησμονεῖ νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὸν εὐφρέστατον γάλλον τεχνίτην τὴν ἐγνωμοσύνην του, διὰ τὴν ἐπιτυχή ἀπομίμησιν τῆς εἰκόνης του.

Τοῦ διαβόλου μόνον τὰ πηδήματα εἶναι δίκαιον νὰ μὴν ἀρέσωσι, μάλισα πρὸς τοὺς θρησκείας πολιτικούς μας, οἵτινες διέταξαν, ὡς μανθάνομεν, τὴν ἱππαστυνομίαν νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της, διότι μέχρι σήμερον δὲν τὰ εἶχε, νὰ μὴ συγχωρῆ, τῇ ἀληθείᾳ, διαβολικὰ πηδήματα, εἰς κοινωνίαν ἐνθα ἐνεργεῖ δραστηρίως, ὡς ἐκδώριον ἱατρικὸν—ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου—μὲ μεγάλα γράμματα, διότι ἤθελεν εἶσθαι πλεονασμὸς μίᾳς ὀνομαστικῆς, νομίζομεν, ἐκεῖ ὅπου δὲν χωρεῖ οὔτε εἰς καὶ . . . Μολαταῦτα

λέγει, κύριοι πολιτικοὶ, παρομῖα τις δημώδης· καὶ ἠξέυρατε, ὅτι τὰ δημώδη λόγια κέκτληται χαρακτῆρα ἀναμφίλλεκτον, διότι ὁ λαὸς δὲν εἶναι πολιτικὸς ἐργολάβος διὰ νὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἐκάστην πνοῇ ἀνέμου καὶ τὰ λόγια καὶ τοὺς τρόπους του. Δὲν εἶναι ἐφημεριδογράφος νὰ πωλῇ Ἀρχὰς εἰς τὸν πλειοδοτοῦντα· οὔτε κυρία ἐρωτόβρυτος, ἀφίνουσα τὸ ἐν βόδον καὶ νὰ ζωγραφίῃ τὸ ἄλλο δι’ ἐλευθέρου χρωματισμοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου της, πιστεύουσα, ὅτι πάντοτε κερδίζει δι’ αὐτῶν τὰ ἔτη, τὰ ὅποια τῆς ἀρπάζει ὁ φεύγων χρόνος, μειδιῶν μέχρι σατύρας εἰς τὰ ἔσχατα, διὰ τῶν ρυτίδων τοῦ προσώπου της. Τέλος δὲν εἶναι διπλωμάτης, δὲν εἶναι συρμὸς, δὲν εἶναι Πανδώρα παλλιμπαις· ὁ λαὸς εἶναι πάντοτε ἡ βᾶσις, καὶ βᾶσιμα εἶναι τὰ λόγια του. Ἀλλ’ ὁ Αβδηρίτης τί λέγει;

— Μικρὲ μου Σατανᾶ! χαριτωμένο μου, ἔλα! ὦ! εἶναι ὠραῖον διαβολικὸν τὸ ἀπεικόνισμά σου, ἂν καὶ σὲ παριστάνῃ ὀλίγον ἰσχνόν, ἐνῶ σὺ εἶσαι εὐτραφέστατο, ὄχι βέβαια Καμπούρογλους, ἢ Λεβιδης, ἀλλ’ οὔτε πάλιν ὁ σκελετὸς τὸν ὅποιον φίλος μου τις μοι ἐπεδείκνυε τὴν προχθές. . . Ἀλλὰ, δαιμόνιον! ποῦ εἶσαι; ἐπεφώνη ὁ Αβδηρίτης.

— Κίχ, κίχ, ἠκούσθη τότε ἑλαφρὸν ζηροβήξιμον ἐπισθὲν του, — ἐστράφη νὰ ἰδῆ, καὶ εἶδε τὸ δαιμόνιον, πνύμοσιον τοῦ ὀπίου ἐκράτει ἀπεικόνισματος, δηλαδὴ λειπόσαρκον, κάτωχρον, καὶ μόνη ἡ κεφαλὴ ἣτις πάντοτε ἔφερε τὰ κερατίδιά της, ὡς ὁ Κύριος ἱππαστυνόμος τοὺς περυστῆρας του, καὶ ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου του ἡ πονηρὰ μειδιῶσα πάντοτε, ἐδείκνυεν ὅτι εἶναι αὐτό.

— Τί ἔπαθες μικρὲ μου! διατὶ ἡ ἀλλοίωσις αὕτη;

— Αἱ! μὴν ἐρωτᾷς, Δέσποτά μου, πάσχω, κίχ, κίχ!

— Ἄ! παμπόνηρον!

— Βέβαια, ξένος πόνος ὅλο γέλοια· τίς πιστεύει, ὅτι πάσχει ἕνας πτωχὸς διάβολος, καὶ μολαταῦτα. . . .

— Καὶ τὸ πάθος σας, παρακαλῶ;

— Ἀτροφία. Ἐννοεῖς ὅμως, Δέσποτα, πολιτικὴ πάντοτε καὶ ἰδοὺ χάνομαι!

Χάνομαι ἐξ αἰτίας σου
Λοιπὸν εὐχαριστήσου!
Τὸ βάρος μου στὴ ράχη σου,
Τὸ κρίμα στὴ ψυχὴ σου.

‘Ο Αβδηρίτης μειδιάσας εἰς τὸ περιπαθὲς ἦθος τοῦ στιχοουργοῦ δαιμονίου.

— Ἐξορκίζω σε, εἶπε, Σατανᾶ μὲ τὰ κρίματά σου— ἐπεθύμουν μολαταῦτα νὰ μάθω, πῶς ὁ ζωγράφος ἐφαντάσθη νὰ σὲ ζωγραφίῃ ἰσχνόν; καὶ πῶθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα νὰ ρίψῃ κατὰ γῆς αὐτὸ τὸ φανάρι. Τίποτε ἀπλούστερον ἀναγνώστας φαίνεται τὴν μεταξὺ μας ἰστορίαν μου

εἶδεν, ὅτι ἐγὼ δὲν ἀναμιγνύομαι (διότι δὲν μὲ ἀρίνεις) εἰς τὰ πολιτικά· καὶ ἐπειδὴ εἰξεύρει, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσοι ἀνεμίχθησαν εἰς τὰ πολιτικά ἐκείνοι καὶ ὑπερπαύθησαν, καθὼς λόγου χάριν ὁ κοιλιάρχης Καμπούρογλος, ὁ Λεβιδῆς καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὰς κατὰ καιροὺς ἐξοχότητας, δια-
 τουτο ἐφραντάσθη βέβαια τί—triste figure—θὰ φέρῃ διάβολος, πρωτό-
 τυπος μάλιστα εἰς τὴν οὐρὰν καὶ τοὺς ὄνυχας τὰ ὅποια μόλις ἐνατενίσθη τις καὶ ἀμέσως, κολακεύομαι νὰ πιεῦσω, συλλαμβάνει τὴν ἰδέαν, καὶ λέγει, ὅτι ἐπίτηδες εἶναι πλασμένα διὰ νὰ ἀνακατώνουν πολιτικά καὶ δεματί-
 ζουν πολιτικούς· ἀρίνω τὴν κόμψα αὐτὰ κερατίδια μου, τὰ ὅποια μὰ τὴν ἀξίαν των! ζηλευτὰ εἶναι εἰς πολιτικοῦ μέτωπον, διότι δεικνύουν τὴν τιμὴν, τὸ πνεῦμα, τὴν πονηρίαν· ἀλλὰ καὶ μόνη ἡ ἐπωνυμία, τρι-
 κέρατε πολιτικῆ! εἶναι μαγική. Πλὴν τί νὰ γίνῃ ἐπειδὴ οὕτω προ-
 στάζει Αὐθέντης ὁ Ἀβδηρίδης—Σοὶ, κύριε, λέγω καὶ ἐγὼ, πλὴν

Ὅταν τοὺς πολιτικούς μας δὲν ἰμπαίζω, δὲν γελοῦ-
 Μέρα τῆ ἡμέρα, γέρο, ὡτὰν τὸ κερ' ἀναλῶ.

Ὅσο δὲ διὰ τὸ φανάρι, τὸ φανάρι ἐτέθη ἀνεστραμμένον καὶ ἀ-
 νωθεν αὐτοῦ εἰκὼν διαδόλου, ὡς ἂν ᾔθελε νὰ μᾶς εἶπῃ ὁ φιλέλλην
 τεχνίτης, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ ἀνατρέψωμεν ὅπωςδήποτε τὸ φθο-
 ροποιὸν τῆς Ἑλλάδος φανάρι, ἂν δὲν θέλωμεν νὰ μᾶς πάρῃ ὁ διά-
 βολος μίαν ὥραν ἀρχήτερα.

— Ἐχεις δίκαιον εἰς τοῦτο μικρὲ μου, καὶ μόνον ἡ Πανδώρα ἴσως
 δὲν συμφωνεῖ μετὰ σοῦ.

Βλέπω, ἐν τούτοις σήμερον ἔχεις διαθέσειν στιχογραφίαν, καὶ καθὼς
 καταλαμβάνω, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πολιτικῆς ἀτροφίας σου· ἀλλ' ἄ-
 κουσε καὶ τὸ ἰδικό μου τραγουδάκι, τὸ ὅποιον πιστεύω νὰ σοῦ χρησι-
 μέυση ὡς ἐν δυναμοτικόν.

Κάλλιο νὰ παραπονῆσαι σὺ γιὰ μὲ κ' ἐγὼ γιὰ σέ,
 Παρὰ νὰ σοῦ ποῦν μὴ μέρα·
 Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον τόσα, περὶ τύπου νόμου,
 Ἐξυβρίζεις τὴν Πατρίδα, γράφων κατὰ ἄστυν νόμου.
 Κ' ἐπειδὴ εἰς τοὺς ὑπουργούς μας εἶπες μὴ καλημέρα,
 Κόπιασε στὸ Μενδρεσέ.

Κάλλιο νὰ παραπονῆσαι σὺ γιὰ μὲ κ' ἐγὼ γιὰ σέ,
 Παρὰ νὰ σοῦ ποῦν τὴν ἄλλην.
 Ἐπειδὴ καὶ ζωγραφίζεις τὸν συντάκτην τῆς Ἑλπίδος,
 Ἐξυβρίζεται τὸ ἔθνος καὶ ἡ ρήμη τῆς Πατρίδος·
 Κ' ἐπειδ' εἰς αὐτὸ ἐγένη παρατήρησις μεγάλη,
 Κόπιασε στὸ Μενδρεσέ.

Κάλλιο νὰ παραπονῆσαι σὺ γιὰ μὲ κ' ἐγὼ γιὰ σέ,
 Παρὰ νὰ σοῦ ποῦν τὴν τρίτην.
 Ἐπειδὴ καὶ ζωγραφίζεις τὰ καπέλλα, ταῖς κορδέλλαις,
 Καὶ τοὺς ὄνους ἀναβάτας, σὲ μνησθῶν ἢ κοπέλλαις·
 Κ' ἐπειδὴ προσβάλλεις οὕτω τὸ κοινόν, κύρ' Ἀβδηρίτη,
 Κόπιασε στὸ Μενδρεσέ.

Καὶ τὸ κάτω, κάτω τέλος, δὲν εἰξεύρω ἂν σ' ἀρέσῃ
 Χωροφύλακες, κλητῆρες νὰ μᾶς θάλουν εἰς τὴ μέση,
 Καὶ μὲ τὴν ἰσχὺν ὁ ἕνας, μὲ τὴν λόγχην του ὁ πρῶτος
 Νὰ κ' ἐμένα, νὰ καὶ σέ
 Σ' τὰ πλευρά μας ν' ἀντηχήσῃ ζυλοπάταγος καὶ κρότος,
 Ἐως εἰς τὸν Μενδρεσέ.

— Εἰς τὸ Μενδρεσέ; ἂ πᾶ! καὶ κάθημαι ἐγὼ; εἶπα δὰ νὰ ἦμαι αἰχμᾶ-
 λωτος ἰδικός σου μόνον, ἀλλ' ὄχι καὶ τοῦ Μενδρεσέ.

Ποτὲ τὸ δαιμονώπουλο
 Δὲν γίνεται σκλαβοπούλο.

Καὶ τὸ δαιμόνιον συνωφρυσθῆ, τὸ δὲ βλέμμα του ἤστραψε πύρ.
 Ὁ Ἀβδηρίτης, ἐμειδίασε, σημεῖον ἐπιδοκιμασίας· καὶ—Ἐλα τώρα πῆδα,
 διότι θέλω νὰ μάθω καὶ μετ' ἐμοῦ οἱ καλοὶ συνδρομηταὶ μου, τί γί-
 νεται τέλος πάντων καὶ ὁ ἄλλοδαπὸς κόσμος· ὅποια πάλιν κινεζικὰ
 φρούρια ὑψῶναι περὶ αὐτὴν ἢ διπλωματία. . .
 Νά, εἶδες; ἐλησμόνησα νὰ σέ ἐρωτήσω τὸ οὐσιωδέστερον. . . Τί
 γίνεται τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου.

— Αἱ! τέλος πάντων, ἴσως. . . ἐπειδὴ. . . διότι. . . τὸ δίκαιον
 εἰς ἑνός. . . εἰς ἄλλου μέρος τὸ συμφέρον ἀλλά, . . . καὶ ἐνταῦθα ἀν-
 τι κοκκίδες, θέτουν κόμματα, Δέσποτα.

— Αἱ! καὶ τί θὰ εἰποῦν αὐτὰ, ἐννοεῖς, ὅτι δὲν ἐκατάλαβα τίποτε.
 Τί σοῦ πταίω; θὰ εἶπῃ, ὅτι δὲν εἶσαι διπλωμάτης, διότι αὐτὰ
 εἶναι τὰ σημερινὰ διπλωματικά ὅπισθεν τῶν ὁποίων ὡς εἰς φρούρια
 ὑποδεικνύουσι τὰ δίκαια τῶν τὰ μεγάλα βασίλεια τοῦ κόσμου,—
 καὶ ὁ μὲν λόρδ Παλμερστὸν, δηλαδή ἡ Ἀγγλία, εἶπεν, ὅτι δὲν θέλει
 τὴν διώρυξιν τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ, διότι πιθανόν μὴ ὑπερχειλήσῃς
 νὰ πνίξῃ τὴν ἐπιβροῦν τῆς.

Ἡ δὲ αὐτοκρατορικὴ τῶν Γάλλων κυβέρνησις ζητεῖ νὰ ὑποδέσῃ μὲ
 πολὺ στενόχωρον ὑποδημάτιον τὴν κοκέττα αὐτὴν Γαλλίαν, ἐνῶ μά-
 λιστα ἔχει τόσους τύλους, ὥστε εἶναι ἰδέα μήπως τὴν ἰδῇ ἐν πρῶτῷ
 ἀνυπόδητον καὶ φέρουσαν σημαίαν τὰς ἐφημερίδας ὅσας παύει σήμερον.

— Ἐκατάλαβες;
 — Αἱ! τώρα ἐκατάλαβα, ἀλλ' ἡ διαδοχὴ;
 — Αὐτὸ δὰ ἐλύθη πρὸ πολλοῦ.
 — Καὶ πῶς;

— Ἀπεφασίσθη καὶ ἐνεκρίθη, αὐτὴ μάλιστα. ἦτον καὶ ἡ ἰδέα μου, ἀντὶ νὰ βαπτισθῇ ὁ διάδοχος ὁλόσωμος — νὰ βιαπίσσουν ἓνα χιτῶνα καὶ δι' αὐτοῦ νὰ ἐνδύσουν τὸν διάδοχον, καὶ ἐν ἰσῷ φορῇ τὸν χιτῶνα αὐτὸν λέγει, νὰ ἦναι, ὀρθόδοξος χριστιανός, καὶ ὅταν τὸν ἀποδύεται, νὰ μεταβαίνει εἰς τὴν πρώτην θρησκείαν. Μὴ πιστεύεις λοιπὸν τώρα τὰ παραμύθια τῆς Χαλιμάς, ὅπου τὸ Τελώνιον ἐκεῖνο εἶχε ἓνα μαγικὸν χιτῶνα, καὶ ἅμα τὸν ἐνεδύετο ἀνάποδα ἐγένετο ὡραία κόρη ἀποπλανῶσα τοὺς διαβάτας, ἀν δὲν πάλιν ἐξ ἀντιθέτου ἐγένετο ἄγγελος, ἀλλ' ἀπ' ἐκείνους οἵτινες ἔχουν κοκκαλένια μύτη.

— Αὐτὰ εἶναι ἰησοῦτικά ἐπινοήματα.

— Ἰσα, ἴσα, αὐτὸ εἶναι· ἀλλὰ τὸ ἐξῆζαν ἀπὸ τὸν ψαλμὸν ἐκεῖνον ὅστις λέγει « ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε » (δηλαδὴ ὡς χιτῶνα).

— Ἀρκεῖ! ἀρκεῖ!

Δ. Ν. ΒΡΑ ΤΣΑΝΟΣ.

Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλομεν πρὸς τοὺς σπουδαίους ἀναγνώστῃς ἡμῶν καὶ τὰς εὐαίσθητους ἀναγνώστριάς, ὅτι

Ὁ ἱππότης φιλέλλην, Κύριος Κάσολος Ποπέν, ὁ γνωστός εἰς τὴν γαλλικὴν δημοσιογραφίαν διὰ τὴν σπουδαίαν εὐφυΐαν καὶ τὸ πνεῦμα του, προσφέρεται συνεργάτης τοῦ Ἀβδῆρήτου.

Ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ γλαφυρὰ αὐτὴ καὶ ἐξησκημένη γραφίς, ἡ θέλησάς τὴν ἀριστοκρατίδα, κατ' αἰσθῆσαι τοῦ καλοῦ, γαλλικῆν κοινωνίαν, θέλει τύχει καὶ παρ' ἡμῖν τῆς αὐτῆς ὑποδοχῆς, σὺν ἑγγραφῶσα ἀνάλογα θέματα.

Ἔσοι τῶν Κυρίων συνδρομητῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲν μᾶς ἔμβασαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, παρακαλοῦνται νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τοὺς Κ. Κ. Ἐπιστάτας τῶν ταχυδρομείων, παρ' ὧν θέλουσιν λαμβάνει καὶ τὰς ἀποδείξεις ἡμῶν.

Ἐπίσης, ἐπεὶ καὶ ἡ πρώτη τριμηνία λήγει τὴν 20ὴν Ἰουλίου, ὅσοι τῶν Κυρίων ἐπιθυμοῦσιν τὴν ἐξακολουθήσαι τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἀβδῆρήτου, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ταῦτα εἰς τοὺς Κ. Κ. ἐπιστάτας τῶν ταχυδρομείων, πρὶν τῆς λήξεως, διότι θέλομεν διακόψει τὴν ἀποστολὴν, καθὼς καὶ εἰς τοὺς μὴ πληρώσαντας τὴν συνδρομὴν των.